

standerskabet saa libet har agtet paa Menighedsens Ønsker, men herved bliver dettes Indstilling ligesaa lidt lovstridig som den ved Biskoppens foretagne Kaldelse. Jeg vil tage i Betænkning at indlade mig paa i Gæt og Alt at forsvare Biskoppens Valg, men jeg vil dog gjøre denne Bemærkning, at Sogneforstanderskabet ikke kan vente, at den Kaldsberettigede skal tage ubelukkende Hensyn til den af det først Indstillede, og allermindst kan det gjøre Forsøg paa at bringe ham dertil ved at sætte to overmaade Ringe efter ham. Jeg veed ikke, hvorvidt det har været Tilfældet her; men jeg kan see, at der har været gode Grunde for Biskoppen til hellere at vælge Nr. 2 end Nr. 1, idet den først Indstillede ikke havde megen Udbytte til at blive Lærer, da han kun havde Examen fra 1860; han var i Virkeligheden kun Hjælperlærer, men han havde fungeret der paa Stedet og vundet Forældrenes og Børnenes Velwillie. Den Anden derimod var 31 Aar gammel, og han var en Skolelærers Søn; han havde vel først seent taget Examen, men før han tog denne havde han arbejdet som Lærer paa flere Steder, hvorfra han havde særdeles gode Vidnesbyrd; og navnlig havde han arbejdet som Lærer i en Kjøbstad, nemlig i Ringsted, hvorfra der ligeledes forelaa gode Vidnesbyrd om hans Gaver til at omgaaes Børn og hans Evne til at være Skolelærer. Naar en Mand, efter at have været i forskellige Livsstillinger, med Kjærlighed driver Undervisningen som sit Livsmaal og underkaster sig den Examen, der netop er bleven indført for saadanne Mennesker, nemlig den ekstraordinære Seminaristexamen, saa synes jeg, det er billigt, at der ogsaa tages Hensyn til hans Alder; og at denne Lærer, efterat være bleven ansat for et Par Aar siden, har viist sig den Anbefaling værdig, paa Grund af hvilken han blev valgt, har jeg tilfældigvis idag modtaget Beviis for. Han søger nemlig Afgang til ved et Ophold i Kjøbenhavn at kunne uddanne sig til at give Undervisning i Gymnastik, og hans Ansøgning derom er ledsaget af en meget varm Anbefaling fra den nuværende Sognepræst paa Stedet, som erkjender, at han er en duelig og samvittighedsfuld Lærer, der virker godt for Sogaet.

P. Olfen: Jeg kan ikke sige Noget om, hvor længe den Vedkommende har været Lærer, inden han sit Examen, men saameget veed jeg, at han først har været i Handelslære, hvorfra han løb bort; derefter har han været Bager, hvilken Profession han for egen Regning har drevet i flere Aar, indtil han gik fallit, og jeg betvivler derfor, at han har været Lærer i mange Aar, forinden han sit Examen, hvortil han flere Gange saibt igjennem. Hvad Sjællands Biskop i den Sag, der gav Anledning til, at jeg er fremkommen med denne Forespørgsel, har sagt om Alderen, har jeg forstaaet saaledes, at den maatte være Vedkommendes Alder som Seminarist, hans Anciennetet eller hvad man nu kalder det, hvorom der var Tale. At Sjællands Biskop selv erkjender, at dette er et Hensyn, der bør tages ved Ansættelsen, derfor borger det Brev, som han i sin Tid skrev til Sogneforstanderskabet i Greve, og hvorved han fandt sig besjælet til at nægte at tage Hensyn til den Indstilling, der var steet af dette Sogneforstanderskab, uagtet Den, der var indstillet som Nr. 1, var Seminarist fra 1855 med Hovedkarakteren „Meget duelig“. I denne Skrivelse udtaler Biskoppen sig saaledes: „Det har ikke kunnet Andet end forekomme mig paafaldende, at Sogneforstanderskabet ved Benyttelsen af den det ifølge Lovgivningen tilkommende Indstillingsret har kunnet komme til det Resultat, nauseet at mange ældre dygtige og veltjente Skolelærere have meldt sig med Ansøgninger om det her omhandlede Embede, at foretrække tre forholdsvis ganske unge og derhos ikke ved nogen særegen Kvalifikation udmærkede Mænd. Denne Indstilling har ganske ubeløst det efter min Mening i disse Sager saa vel begrundede Hensyn til de paagjældende Ansøgere's Anciennetet.“ Dette Brev er skrevet imellem den 8de og 22de August 1862, medens den af mig omtalte Kaldelse er foregaaet den 17de September s. A., og det forekommer mig rigtigt nok, at der ved denne er en betydelig Afvigelse fra hvad Biskoppen ved hiint Brev har opstillet som den Regel, der bør følges ved slige Ansættelser. Naar man betænker, at den, som Biskoppen i August ikke fandt Anledning til at vælge, var Seminarist